

Radovánky hašišáka Bezkuláka

Záviš

Městským parkem táhne se, v ruce mu chraptí magneták,
jemné uši třeste se, táhne se hašišák Bezkulák.
Popsaný triko fixama a v mastný řepě lupy,
vodflusne si placama, v uhrovitým ksichtě výraz tupý.

Hašišák Bezkulák, bacha kámo na rypák
Hašišák Bezkulák, má fungl novejš boxerák
Stočenejš, měděnejš, teď je mu hejš

Kol dokola a dokola kol, samá bezedná nuda.
Srdce mu svírá tesk a bol, vod tý doby co je v bání Ruda.
Jak tak lozí ramena sehnutá, vykřikne náhle "Už to mám!"
Pryč bude nálada mrzutá, radovánky tutový uspořádám.
Pozvu tam Holenu, tu co chlastá vokenu
a toxikomana Jelimana, prášky a téčko seženu,
seženu, jakožto i vokenu.

Za městem na zahradě, ignorující práci,
tam na vypácejný chajdě, sešli se kompletní hašišáci.
A zasedli na židle dubové a vosolili magneták,
vytáhněte čikuli volové, vosopil se na ně hned Bezkulák.
Vod základů chvěje se chajda, to je k čertu paráda
a zkušený toxikoman Jeliman, jest již silně zdopován.
Konečně, algeny konzumuje horečně.

Těžkej nářez, Zepici a Queen, hašišáci poslouchají zasněně,
Bezkulák bigbítu věrný syn, přehazuje kazety zkušeně.
To se nám to betálně fetuje, lece hlasem chraptivým Holena
a již pracka Jelimana putuje mezi Holeniny kolena.

Hašišák Bezkulák, ztuhl jako sněhulák
Po něm padla Holena, před ní ovšem okena
A Jeliman, ten lehl poslední zfetován